

ПРЕДАТЕЛЪ

Лѣтната нощъ погали съ хладна дланъ плам-
налата земя, оправи попаренитѣ отъ жега листа
на дърветата, премина съ лекъ вѣтрецъ надъ Ду-
нава и накждри тъмозелената му снага. Нѣколко
подранили звезди затрептѣха, като капчици роса
върху листъ отъ латинка.

Току-що запаленитѣ фенери на Гюргевското
пристанище лениво разгаряха пламъцитѣ си. Тѣх-
ната червена свѣтлина едва се подемаше и не мо-
жеше да догони малката лодка, открадната отъ
рибарския кей и полетѣла като стрела къмъ срещ-
ния брѣгъ.

Лодкарътъ гребѣше съ всички сили. Веслата
се огъваха въ ржцетѣ му, скърцаше леката лодка,
подскачаше като черупка и бѣгаше.

— Дано не ме видятъ заптиетата! Всичко ще
развалятъ! Ще ми се направо при вали-паша да
отида. Самъ азъ да му кажа.

Тѣй мислѣше лодкарътъ и чупѣше кръстъ
подъ натиска на веслата. И чудно: стори му се,
че отъ дѣсно на лодката изъ водата изплаваха две
очи — две хубави, голѣми, справедливи очи и тѣй
издълбоко го погледнаха, че сякашъ въ дѣнъ ду-
шата му надникнаха.

— Кжде отивашъ, Величко?

Той повдигна веслото и удари тъкмо тамъ,
кждето виждаше очитѣ, а тѣ отскочиха напредъ
и пакъ така втречено го загледаха.